

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

ŘÍJEN 2009

Česká letní táborová škola

Česká verze letní táborové školy se letos uskutečnila ve Sloupu v Čechách. Sjelo se 22 tomiků z různých koutů Čech, přijela však i silná kolonie ostravské mládeže. Opět jsme se snad úspěšně pokusili během jednoho týdne vytvořit fungující tým perspektivních vedoucích, který odjížděl unaven, ale napumpován novými nápady a náměty, dovednostmi a jistě i přátelstvím.

Zdeněk Šmída

Ilustrační foto: Jan Rydlo

OBSAH

říjen 2009

- str. 4 Tulácká sbírka, Jana Ševčíková
Léto u Svišťů, Aleš Hořčica,
- str. 5 Letní tábor Světlušek, Bára,
Blanka Bocková
- str. 6 Bitva o Hrádek, Jiří Chour
- str. 7 Setkání A-TOM a DWJ,
Rostislav Kašovský,
TOM Svišti na vodě
v Rakousku, Tomáš Rada
- str. 8 Jak jsem kupoval stanové
podsady, Zdeněk Rolinc,
- str. 9 Tábor Medvědí stopy
v Kanadě, Kuba Šneidr
- str. 10 Tábor v Heřmanicích u Oder,
Honza a Karel Ondříchovi,
Ohlédnutí za 28. letním
srazem, Libuše Valentová
- str. 11 Hoši a dívky od Bobří řeky,
Jirka Magasanik, Ústí n.L.
- str. 12 Banát (1. běh), Zbyněk Báča
- str. 13 Banát (1. běh), T. Majerová
- str. 14 Pán prstenů, Andrea Podlešná
- str. 15 40. slovenské stretnutie TOM,
Lída Nováčková,
- str. 16 Letní tábor Turistů,áku,
Radek Drnovský
- str. 17 Sraz tomíků v Chodově,
Růžena Štěpánková,
Rekonstrukce mlýna zahájena
- str. 18 Dakotský tábor 2009,
Terka Duvnjaková
Křest oddílové vlajky,
Jiří Černer, Jirkov
- str. 19 Robinsonem mezi soby,
Tadeáš Klaban,
- str. 20 Brigáda v opárenském mlýně,
Tomáš Tradá Rada
A cesta vede dál..., J. Šnejdr
Výroba poličky do stanu,
TOM Vatra,
- str. 21 Zprávy z ústředí
- str. 22 Ohlasy
- str. 23 Moravská letní táborová škola,
Jitka Skočková

Gottwald v konvalinkách

Předrevoluční Československo snad nemělo hnusnější bankovku než tu s Gottwaldem. Pitomost, s jakou komunistický režim načasoval vyslání portrétu stalinistického vraha mezi lidi, se dá zlehčit snad jen parafrází cimrmanovského výroku. Totiž toho, že se z dnešního hlediska jeví jako neuvážené tisknout bankovku s krajně neoblíbeným Gottwaldem půl roku před koncem totality. Ale kdo v průběhu roku 1989 tušil, že za pár měsíců se poroučí dosavadní pořádky a s nimi i tahle netvorná bankovka?

Lid, v jehož jméno to předlistopadoví soudruzi činili, byl tak nějak trpně uvyklý na budovatelské postavy z ostatních bankovek. Zelená stovka, na níž žena po boku slévačově třímá snop klasů, zdobí ostatně nejednu domácnost dodnes. Ale Kléma? Už pár dní po první emisi bankocetlí mu lidová tvořivost domalovávala oslí uši, krvavé upíří tesáky, tu a tam se dalo platit i státníkem, přes jehož čelo se táhl výmluvný nápis „VRAH“.

Proč vzpomínám na jednu bankovku, navíc bez valné sběratelské hodnoty? Je podzim 2009, čas vzpomínání.

Zelený papírek, který dnes připomínáme v Tomíkovi, byl jedním z tisíců atributů nesvo-
Ač slábnoucí, měl režim prošpikovánu svými symse stále táhly ostnaté drá-
Maďaři, vlastně už i Němci, tí tomíci mohli v té době cho-
okupační vojska, a tu a tam se smělo i s oddílem vyjet do tzv. socialistického zahraničí.

Pro připomenutí těm mladším – naše oddíly v té doby existovaly, sevěny v poměrně liberální náruči Československého svazu tělesné výchovy, přesněji pod Svazem turistiky ČSTV. Pod hlavičkou TOM pracovaly oddíly skautské, řada vyznavačů lesní moudrosti či trampingu se k nám utíkala také. V rámci tehdejší federace mělo hnutí TOM snad ke dvaceti tisícovkám členů... Monopol na výchovu dětí a mladých lidí však držela v té době velmi prorežimní Pionýrská organizace Socialistického svazu mládeže.

Je podzim 2009, výročí sametové revoluce na dohled. Ve spolku máme spoustu starostí: oddíly netrpělivě čekají na peníze za letní tábory, někteří vedoucí podali ambiciózní projekty na výměnné zahraniční akce či na provoz celotýdenně fungujících klubů pro neorganizovanou mládež. Opravujeme Kamenku, v pořadí třináctou základnu našeho spolku, je před námi největší investiční akce v dějinách asociace, totiž znovuvzkříšení Opárenského mlýna. V Poděbradech se chystá sněm... Běžné záležitosti, chce se říci, letos navíc umocněné nejistotou z financování let budoucích.

Milí čtenáři, milí kolegové, nejsou to vlastně všechno příjemné starosti? Ač v tisíci stránkách nedokonalé, klopotné a iritující, jsou dnešní poměry pro naše životy vpravdě svobodné a inspirativní. A navíc – vypoulená očka Karla Čtvrtého se na nás usmívají přeci jen o poznání vlídněji, než před dvaceti lety Gottwald v jedovatých konvalinkách.

Tomáš Novotný

Sloup, foto: Zdeněk Šmída

Tulácká sbírka pomohla vyplaveným

Na počátku sbírky, díky níž putovala do povodněmi zřejmě nejvíce zasažené obce na Moravě, Jeseníku nad Odrou, pomoc za zhruba čtyřicet tisíc korun, stál nápad dětí ze žďárského turistického oddílu Tuláci.

K myšlence pomoci se postupně přidávalo stále víc lidí. Někteří z nich dávali peníze, jiní pak nosili věcné dary. Během týdne se podařilo vybrat zhruba dvacet tisíc korun, do Jeseníku ale putovala pomoc za cenu beznásobnou.

Sbírka rozhodně zbytečná nebyla. Knížky, plyšáci a hry udělaly radost dětem ze žďárského Ječmínku a těm z dětského domova v Nové Vsi u Chotěboře. Do dvou aut, která do Jeseníku nad Odrou v sobotu vyjžděla naložená až po střechu, by se už hračky stejně nevešly. Vezli jsme čtyři mikrovlnky, čtyři elektrické vařiče, deset varných

konvic a jinak pitnou vodu, hygienické, drogistické a papírenské zboží. Také sekery, pily, kladiva, lopaty, pracovní a gumové rukavice.

V Jeseníku na Odrou, který velká voda zasáhla ve středu 22. června a ve čtvrtek 23. června, přišli o život během několika dní čtyři lidé a byly tam vyplaveny desítky domů. Čtrnáct budov muselo být po záplavách zcela zdemolováno. Zničen byl také úplně nový sportovní areál za 19 milionů korun. Téměř dva metry vody pak stály v kulturním domě na návsi, který obec dala opravit teprve před dvěma lety. Vše má na svědomí hlavně voda, která se vylila z jindy klidné říčky Luhy.

Jen těžko si představit, co by se stalo, kdyby povodňová vlna přišla uprostřed noci, kdy lidé spí.

Jana Ševčíková,

Léto u Sviští

Oddíl TOM Sviští letos pořádal celkem dva letní tábory, na kterých více než 75 dětí zažilo neobyčejné prázdniny. Někteří Sviští byli na táboře úplně poprvé v životě. Navštívili jsme spoustu památek a zažili kopec srandy.

Nejvíce zážitků si odnesly děti při nočních hrách, nejrůznějších bojovkách či řádění u soukromého bazénu, který každý náš tábor měl k dispozici. Nakonec i rodiče byli maximálně spokojeni, jelikož tábory byly on-line. To znamenalo, že v průběhu tábora byly každé 2-3 dny zveřejňovány nejrůznější táborové fotky či videa na svištim webu.

Náš druhý pořádaný tábor měl tu čest ujmout se celkem 4 dětí z postižených rodin, které zasáhly ničivé červnové povodně. Tyto děti měly tábor zdarma. Za to bychom rádi poděkovali našim dárcům – rodičům, kteří darovali příspěvek na tyto děti, zbytek uhradilo naše turistické středisko Sviští a ústředí Asociace TOM. Všem moc děkujeme a těšíme se na další neobyčejné prázdniny, snad bez povodní, ale určitě na táboře Sviští!

*Aleš Hořčica,
TOM Sviští*

Letní tábor turistického oddílu Světlušek

Už sedmým rokem máme tábořiště poblíž Pelhřimova na louce u Bácovic. Hezčí místo pro tábor by člověk jen těžko hledal a navíc patří báječným lidem (manželé Bradovi z Bácovic), kteří nechají louku před táborem včas posekat a pan Brada ochotně přijede s traktorem a přiveze naše podsady, které přes rok skladují ve své stodole.

Počasí nám letos přálo, i když Pelhřimovsko stihlo několik silných lokálních a přivalových bouřek, nám se jako zážrakem všechny extrémy vyhnuly.

Na táboře nás bylo 25 holek (od šesti let do čtyřiceti) a těch 21 dnů jsme si pořádně užily.

Téma letošního tábora byl tropický deštný prales v rovníkové Africe a kmen Pygmejů, kteří v něm žijí. Už během školního roku jsme vyráběly masky, hudební nástroje a v zimě jsme dvě výpravy věnovaly na sklizeň rákosu. Z rákosu jsme potom na táboře na jednoduchém stavu utkaly rohože a naše domorodá chýše vypadala jako opravdová.

Pygmejové jsou děti pralesa, nevlastní žádný majetek a ani o to nestojí. Prales jim vždy dá jídlo a jedno jejich pořekadlo říká, že „Hladový Pygmej je hloupý pygmej.“ Neradi bojují, zato rádi zpívají, tancují a bubnují. Vyzkoušely jsme si život v pygmejské vesnici, ulovily jsme pralesního slona a pekly hada. Potom však do vesnice přišel nemocný člověk a zemřel strašlivou smrtí. Jeho nemoc byla nakažlivá a hrozilo, že onemocní celý kmen. Podle rady šamana se vydává skupina nejlepších lovců do hlubin pralesa pro vzácný lék, který jediný může pomoci. Musí proniknout do samého srdce pralesa a překonat mnoho

nebezpečí, dostat se přes řeku s krokodýly a piraňami, projít hadími bažinami a nakonec projít územím kmene Leopardích mužů. Snad je zbytečné psát, že všechno dobře dopadlo a vesnice byla zachráněna.

Leopardi byli v pralesu. O jednom leopardovi bylo divadlo, které jsme nacvičily a hrály pro rodiče a všechny, co přijeli na návštěvní víkend. Divadelní hra se jmenovala „Jak se leopard nažral“ a měla velký úspěch. Přijelo asi 80 lidí, nejen rodiče dětí, ale i bývalé členky a přátelé oddílu. Počasí nám přálo a vydařil se i táborák. Skoro všechny návštěvy zůstaly přes noc a druhý den si s námi ještě zahrály spoustu her s africkými zvířaty.

Poslední týden utíká na táboře nejrychleji. Stihly jsme ještě olympiádu,

poslední etapu, uzdravení celé vesnice, závěrečnou hostinu a odměnění všech vítězů. Potom už jen zabalit věci. Menší holky odjely už v pátek odpoledne a větší holky za podpory několika odpočatých kamarádů z Prahy dokázaly zbourat tábor, všechno uklidit, rozvést a vyložit věci do stodoly, klubovny, bytu a sklepů.

*Bára, Blanka Bočková,
TOM Světlušky, Praha*

Jak se bojuje na Hrádku

Malá nápověda pro ty, kteří ještě nezažili boj o Hrádek na vlastní kůži – střetnou se dvě malé armády: jedna uvnitř hradeb, druhá vně, zpravidla v půli září. Bitva se toho dne dvakrát či třikrát opakuje. Na tenhle podnik se těší mnozí, jak prckové, tak i dospělí. Když celý týden svítí sluníčko, je účast velická, letos nás bylo kolem dvou set.

Někteří jezdí na Helfenburk zejména proto, aby si zabojovali, jiní se hlavně chtějí setkat s kamarády, vypít s nimi kafe a dát řeč, další láká buřt očouzený na ohništi mezi hradbami a romantika spaní na věži nebo na parkánu u studny. Jezdí sem celé rodiny, ale hlavně oddíly s dětmi. První bitva o Hrádek se odehrála před víc než dvaceti lety. Když v roce 1986 skončilo natáčení filmu Dva na koni, jeden na oslu, zůstal na Helfenburku padací most i s nájezdovou rampou. Pokušení využít mohutnou stavbu pro nějakou vylomeninu bylo velické, a tak se zrodila první bitva.

Pravidla boje jsou prostá. Válčí se o vlajky, které každé z vojsk pečlivě střeží za svojí linií. Hází se koulemi z ponožek, uvnitř je zašita buď další ponožka nebo

jiná měkká výplň. Důležité jsou štíty. Na nich je hned vidět, kolik času a péče bylo věnováno jejich výrobě. Dvě vrstvy kartonu dodají pevnost, vrstva barvy zdůrazní kresbu figury, bezbarvý lak zaručí odolnost proti dešti. Ti, co hrad hájí, mají ve znaku dvě červené supí hlavy ve stříbrném poli – znak pánů z Jenštejna. Ti, co útočí, mají na štítech cokoliv, co uznají za vhodné. Vyhrává armáda, která se zmocní protivníkovy zástavy.

Velitelé ani prostí knechti nejsou nesmrtelní, jejich řady rychle řídnou. Platí zásah kamkoliv na tělo, kromě podrážky bot, jen odrazy od štítů a okolních skal a hradeb neplatí. Během střetnutí je ale možné, že si ani nevšim-

nete, když vás někdo trefil. Proto jsou tu rozhodčí, kteří třeba „tomu zelenému v druhý řadě“ připomenou, že ji koupil, a má tedy jít odevzdat život. Ten, kdo zahyne i potřetí, odchází z boje a dál může jen z povzdálí přihlížet. Hustá palba pumelic i záluďných obloučků vyřadí především ty nejaktivnější, co se moc nekryjí. A kdo vyhrál letos? Útočníci. Obě bitvy!

Kdo si chce trochu, tedy v rámci pravidel, zařadit a do svých žil vpustit adrenalin, může na Hrádek přijet ode dneška zhruba za rok. Snad se tam tedy sejdem!

*Jirka Chour,
TOM Veverk,
Brandýs nad Labem*

Další setkání Asociace TOM a DWJ (Deutsche Wanderjugend) v Německu

Hallo Nachbar – Nazdar, sousede
Německo•Naturpark•Pfälzerwald
14.–24. 8. 2009

Další pokračování společných akcí mezi ostravskými Čmoudíky a DWJ ze spolkové země Porýní – Falc Německo nás opět nasměrovalo do jiné oblasti tohoto krásného kraje. Ze základny Taubensuhl na hřebenech přírodního parku Pfälzerwald jsme vyráželi na túry a sportovně-zážitkové cesty v okolí anebo autobusem na společný program a prohlídky měst a pamětihodností.

Navštívili jsme město Idar - Oberstein se světoznámým muzeem a výrobny bižuterie, šperků a drahých kamenů a taky si zuřivě zarýžovali drahé kameny v umělé jeskyňce. V Germersheimu jsme prolezli obrovskou pevnost z 19. století, v Homburgu zase ojedinelé pís-

kovcové jeskyňě, které mají až 12 pater, ve městě Pirmasens si dlouhé hodiny hrajeme v Dynamiku se spoustou hříček na snad všechny fyzikální jevy a zákony, prolézáme zříceniny a hrad Trifels... Kromě jednoho dne máme krásné letní počasí, a tak každý večer aktivně trávíme na koupalištích a aquaparcích, hrajeme plážové volejbálky, fotbálky nebo plaveme. Nemohla chybět pravidelná a oblíbená návštěva zábavního parku

Holiday Park v Hassloch se všemi neuvěřitelnými adrenalinovými atrakcemi, kde vždy rádi vydržíme až do zavíračky. Celou dobu jsme vzorně krmeni místními specialitami a hodně nám chutná!

Na závěr nám do klubovny přibyla další šerpa z Wandertagu, protože jeden den vyrážíme do městečka Willingen, kde se koná setkání německých turistů (až desetitisíce účastníků), a to již po stodeváté! Potkáváme se s Pirátem (Mojmírem Nováčkem), který zde je s delegací radnice z Krnova, která bude pořádat Minieurorando, a tak zírá na tento dobře zorganizovaný sraz. Díky panu Havelkovi a panu Reineltovi opět jdeme v čele slavnostního průvodu městem a určitě neděláme ostudu, ba naopak. Tradičně na každém kroku velice milá a přátelská atmosféra. Na závěr musíme poděkovat obětavému organizátorovi z DWJ – Wolfgangovi Walterovi, který se vždy o nás stará naprosto skvěle. Příští rok jsme na řadě zase my v ČR.

*Za TOM Čmoudík Ostrava,
Rostislav Kašovský*

TOM Svišti na vodě v Rakousku

Již poněkolkáté jsme (roztočtí tomíci a naši méně roztočtí přátelé) vyrazili za hranice, abychom si užili splouvání řek, s nimiž se ty tuzemské mohou jen těžko rovnat. Po výborných zkušenostech se Slovinskem jsme tentokrát zvolili několik rakouských toků – Steyr, Teichl, Enns, Drau a Möll. V počtu devíti krásných a mladých lidí, vybavení mikrobusem, osobním vozem a pěticí nafukovacích dvoumístných lodí typu Pálava, zahájili jsme vodáckou činnost v pěkném kempu u jezera poblíž města St. Pankraz. Zde jsme spluli (jak jsme později zvěděli, do značné míry ilegálně, nebo jak říkáme, „na hulváta“) nádherné a přiměřené (dost) divoké řeky Steyr a Teichl (druhá z nich byla okořeněna až skoro adrenalinovou noční plavbou, zaviněnou nekvalifikovaným odhadem časové náročnosti). Následoval přejezd k řece Enns do tuze malebného kempu u městečka Gstatterboden. Odtud jsme, jako správní turisté, podnikli menší výlet do hor (národní park Gesause je vskutku překrásný, mocně štítý se mocně tyčí, bystré potůčky bystře tečou, bujná vegetace se bujně zelená, bujaré alpské kravičky i bujarí alpští oři na pastvinách spokojeně tyjí). Plavba po Ennsu byla zejména pro drsný počáteční úsek velmi příjemná. Poklidnějšího konce vodácké výpravy jsme si užili v Bergu – řeky Drau a Möll byly o poznání snazší, Drau (též Dráva) svou šíří, rychlostí toku a zároveň absencí nebezpečných míst vysloveně vyzývala k velmi příjemnému povalečství. V rámci kulturního vyžití jsme se prošli městem Spittal s jeho krásným renesančním zámekem a rozlehlým parčíkem a cestou domů jsme navštívili proslulé Orlí hnízdo u Berchtesgadenu – když nic jiného, vkus pro výběr letních sídel měl Adolf Hitler opravdu vytríbený. Provázeni dobrým počasím, které bylo kromě jednoho deštivého dne občas až nesnesitelně letní, a dobrou náladou, jsme strávili velice příjemný srpnový týden.

Tomáš Tradá Rada

Jak jsem kupoval stanové podsady

Naše staré podsadové stany, které nám dobře slouží na táborové základně už od roku 1993, už pomalu dosluhují. Ani láskyplná péče, uskladnění v suchu už jejich životnost asi neprodlouží. Podsady už se pomalu začínají rozpadat. V některých už nedrží ani šroubky. A tak jsme se rozhodli, že ve dvou nebo třech letech obnovíme podsady a nahradíme je novými. Na internetu je několik firem, které nabízí výrobu podsad. Místní firmy byly ochotné mi podsady vyrobit, ale s cenou se neuměly dostat pod 5 tisíc korun. Nakonec jsem zvolil firmu Skaut s.r.o. Ginkgo se sídlem na Rooseveltově ulici v Brně. To proto, že mají jednoznačně nejnižší ceny, a taky proto, že jsou k nám nejbliž. Když připočítám i cenu dopravy z Brna, tak bychom se měli vejít do ceny 4 tisíce korun za kus. Víím, že je už pokročilý předtáborový čas, ale přece jen to zkusím:

2.6.2009 odesílám e-máilem dotaz:

Dobrý den. Na webových stránkách jsem narazil na Vaši nabídku možnosti dodání podsadových stanů. Můžete mi prosím sdělit, zda byste byli schopni dodat 11 ks kompletních podsad (4x stěna, 2 x pelest) v termínu do 27. 6. 2009 a za jakou cenu?

3. 6. 2009 nalézám v e-mailové poště rychlou odpověď:

Dobrý den, děkujeme za zájem o naše výrobky. Rádi Vám podsady vyrobíme, termín je však opravdu šibeniční, protože teď nemáme již žádné volné kusy. Záleží teď na Vás, zda budete schopni rychle vyřídit veškeré formality. Chcete opravdu pouze obvodové panely bez postelí a konstrukce? Píšete „kompletní podsady“ a jmenujete jen jednu součást. Prosím upřesněte, obratem pošleme kalkulaci a kupní smlouvu. Ukázkovou kalkulaci najdete v příloze, spolu s objednávkovým formulářem.

Těšíme se na Vaši odpověď:

3. 6. 2009 obratem ještě ten den vyplňuji objednávku, originál vhažuji do pošty a kopii posílám e-máilem:

Dobrý den, v příloze je závazná objednávka. Originál odešel dnes poštou.

Děkuji za nabídku, ze všech poptávek byla jednoznačně nejnižší. Rádi využijeme Vašich služeb.

5. 6. 2009 nalézám v poště opět rychlou odpověď

Dobrý den,

do konce týdne Vám touto cestou zašleme kupní smlouvu a zálohovou fakturu. Jste schopni v pondělí vložit na náš účet zálohu? Děkuji

**Zuzana Poláčková,
SKAUT-GINKGO, s.r.o.
603 843 004**

8. 6. 2009 odesílám odpověď

Dobrý den, úhradu zálohové faktury provedu obratem po jejím obdržení. Účet máme u ČSOB, takže podle toho, kam peníze půjdou, je to záležitost jednoho až tří dní.

A tímto prosím rychlá komunikace s touto firmou končí.

I nadále zůstávám v očekávání zálohové faktury. Když fakturu nenacházím v poště ani v mejlu do deseti dnů, zvedám telefon. 18. 6. 2009 ověřuji, že zakázka bude v termínu dodána, a to i přes to, že firma zatím ještě nemá potřebné dřevo na výrobu podsad. Jsem ujištěn, že právě dnes jim bude dodáno a že se všechno stihne. Ihned, jak bude dřevo, půjde faktura po 24. 6. 2009 (tedy 3 dny před smluveným termínem vyzvednutí podsad) mi paní Poláčková telefonicky sděluje, že jim dodavatel nedodal dřevo a že ho budou mít až v pátek 26. 6. 2009. To už nestihnou. Volám známému, že dopravu ruším. Postavíme zase ty staré stany. Ještě jeden rok budou muset vydržet. Nájemce je na tábořišti 3 týdny a po něm nastupujeme my. Do té doby budou podsady hotové a naše děcka už budou v nových stanech. Jsem si vědom pozdního termínu objednávky a objektivních potíží s dodavatelem materiálu. To se může stát. Souhlasím tedy s posunutím termínu odběru podsad. Tato firma je nejlevnější, určitě se mi vyplatí ještě počkat. Požaduji ještě tedy po paní Poláčkové, aby mi už konečně poslala tu zálohovou fakturu. Slibuje, že to udělá do konce týdne.

Blíží se termín nástupu na náš tábor. Jsem zahlcen přípravou programu. Tak trochu jsem podsady vypustil z hlavy. Někde v podvědomí ale pořád spoléhám na to, že se paní Poláčková ozve a dojedná termín odběru podsad. A skutečně se tak stalo. Paní Poláčková tentokrát volá sama.

Ve čtvrtek 16. 7. 2009 mi sděluje, že podsady jsou vyrobeny v provozovně pod Brnem a je možné si je vyzvednout o víkend. O víkend asi těžko někoho seženu, chci tedy dohodnout odběr na pondělí. „Raději až na úterý, v pondělí vyskladňujeme taky jednu zakázku a ve výrobně je málo místa.“ Souhlasím tedy a hned volám, abych zajistil auto. Vše je dohodnuto. Když se však připomínám s fakturou, diví se paní Poláčková, proč ji ještě nemám. Vždyť ji posílala poštou

a taky elektronicky. Říkám si, že asi zase pošta zklamala. To se stává. Do večera ji pro jistotu pošle znovu a taky na e-mail. 20. 7. 2009 – pořád nemám fakturu. Zítra už mám jet pro nové podsady a ještě jsem nezaplátil zálohu. Trochu nazloben, že to nefunguje, jak má, zvedám telefon, abych se ujistil, že zítřejší doprava platí.

Jaké je ale mé překvapení, když mi paní Poláčková popisuje, jak jim čtvrtéční bouřka (meteorologové hlásili bouřky a přivalové deště až na pátek a sobotu) vyřadila počítače, takže nemohla tu fakturu poslat. Celý víkend odstraňovali škody a dávali dohromady počítače. Podsady jsou prý celé od bláta a musí se umýt. Zítra není odběr možný. Už trochu agresivním tónem jí sděluji, že takové jednání jsem ještě nezažil, a rozhořčeně dodávám, že jestli do večera nebude faktura v e-mailu, zruším objednávku. V koutku doufám, že hrozba zabere. Jde přece o kšeft, 40 tisíc korun není málo. Opět odvolávám dopravu. Připadám si jako neschopný blbec.

21. 7. 2009 – kontroluji poštu. Faktura nikde. 21. 7. 2009 – ještě než jsem dopsal tento rozhořčený článek, přišel mi e-mail od paní Poláčkové. Nebudu na něj ale už reagovat.

Věřím, že ostatní vedoucí se do podobné situace nedostali. Jen pro výstrahu sepisují své zážitky, neboť pro některé z vás jistě budou zcela neuvěřitelné. Objednám ty podsady u firmy, která mi je v termínu udělá za 5 tisíc korun, a ještě mi je doveze až na tábořiště.

*Zdeněk Rolinc,
Vedoucí TOM Pawnee*

Ilustrační foto

Tábor Medvědí stopy v Kanadě

Když jsme v září 2008 představili oddíl celoroční hru motivovanou zlatokopeckou érou, nikdo netušil, že vrchol hry, letní tábor, prožijeme v Kanadě.

1. srpna 2009 jsme vyrazili vlakem do Jindřichova Hradce, kde se naše zlatokopecká expedice vrátila v čase o pár století zpět. Parním vlakem do Hůrek, hraničního města lokality známé jako Česká Kanada, kde uprostřed lesů stálo město Dawson, v němž jsme ubytováni v přepychových „podsadových pokojích“ prožili 14 nezapomenutelných dní.

měli jediný cíl – řeku Yukon. Měli jsme už potřebné vybavení na cestu, dostatek pesos na zaplacení nutných nákladů, ale pořád nic..., když ale Dawson opustil poslední z rodičů. „Objeveno zlato!“, rozlehlo se náměstím.

Nastal čilý ruch, za hodinu jsme byli sbalení na dvoudenní výpravu. Dlouho jsme šli pěšky, překonali spousty překážek, strávili jednu noc v divočině, až jsme konečně spatřili vytoženou řeku. Začal závod o nejlepší claimy, polapilo nás zlaté šílenství...

ce, které nám budou navždy připomínat krásný čas prožitý v Dawsonu.

Zůstaly vzpomínky, zůstal pocit naplněných dní v kruhu kamarádů, zůstala chuť nevšednosti a touha po dalším velkém dobrodružství...

*Kuba Šneider,
TOM Medvědí stopa Holešov,
(Fotografie na www.medvedistopa.cz)*

Naše zlatokopecké dobrodružství začalo noční přísahou v kamenném kruhu nedaleko Dawsonu. Druhý den jsme poznali celé město a důležité městské instituce (banka, pošta, saloon, felčar apod.), což se ukázalo velmi praktické.

Dny ubíhaly příjemně a my se snažili nashromáždit dostatek pesos (táborová měna) na cestu za zlatem. Jednou jsme museli zajistit suroviny pro místní kovárnu, což v území plném divokých šelem nebylo vůbec jednoduché, jindy jsme dostali práci na poště, pro kterou jsme územím indiánských kmenů přepravovali poštovní zásilky. Pak nám do města nedorazily zásoby jídla, a tak jsme museli nějaké jídlo najít a připravit k jídlu. Nemalé částky pesos jsme získali ve velké dřevorubecké olympiádě. Krásným zážitkem byla celodenní návštěva spřátelených indiánů, kteří nám ukázali spoustu ze svého umění (medicínové váčky, lakros) a mnohému nás naučili. Nezapomenutelná byla i celodenní cesta kanadskou divočinou na Landštejn...

Tak plynuly naše dny až do víkendu, kdy se do poklidného Dawsonu začali sjíždět rodičové a přátelé na tradiční společný táborák. Celou tu dobu jsme před sebou

Zpět k Dawsonu jsme vyrazili naplnění. Další den ráno přepadla místní banku banda desperátů. Nešli po zlatu, ale po mapě, kterou ukradli. Když jsme ji po velkém boji získali zpět, přivedla nás ke klíčům a následně i k velkému kusu zlatu.

Od starosty Dawsonu jsme za velkou odvahu dostali památné dekrety a min-

Tábor v Heřmanicích

Celoroční snažení v našich oddílech vyvrcholilo na letním táboře. Tento rok byl však něčím zvláštní. Na tábořišti Heřmanice se tentokrát sešli holky i kluci společně. Příjezd na tábořiště byl už 11. července. O den dřív odjela partička šikulů, kteří nám postavili stany a trochu nám to tam zabydleli. To, co nestihli, se dodělalo po našem příjezdu.

Večer se rozjela celotáborová hra na téma knihy Příběh hobita od J. R. R. Tolkiena. Přebrali jsme si nabarvené pláště, podle kterých bylo poznat, kdo patří do které skupinky, a také jsme si smlsli na koláčcích – díky sponzorů. Od té chvíle začalo šest skupinek soupeřit o body. Někdy hra bolela, protože se nedopatřením běhalo uprostřed vosích hnízd. Rekordmanem byla Lucka. Chytla sedm žihadel najednou.

Vyvrcholením hry bylo tažení na draka Šmaka. Naším úkolem bylo ho trefit „otráveným“ oštěpem. Komu se to nepodařilo, musel vzít nohy na ramena a zdrhnout. Některým se úprk nezdařil a drak jim sebral život-body. Předposlední den začal mírumilovnou vycházkou a zvrhl se v ukrutnou bitvu o arcikam alias obrovský drahokam. Po náročné bitvě v kraví ohradě, kde nestačilo sledovat pouze nepřátele, ale také si

hlídat své kroky, se podařilo všem skupinkám nalézt svou část arcikamu. Celkovým vítězem naší táborové hry se ale nakonec stali žlutí – Šmakouni.

V průběhu tábora se uskutečnila jedna důležitá akce pro starší táborníky. Byl to boj o přežití. Vyrazili jsme ve dvou skupinkách. Naším cílem bylo přežít, hledat indicie, splnit úkol a zajistit si obživu podle vlastních schopností. Někteří žili celý den o kyselých jablkách a jiní měli takové štěstí, že vyměnili nadbytečnou vodu s cizími táborníky za obložený chléb. Někteří už po půlnoci zalézali do spacáků a jiní přišli na rozcvičku. Byla to náročná, ale podařená akce a jsme moc rádi, že jsme přežili.

K našemu táborovému programu tradičně patří také jednodenní brigáda na asociační základně Kaménka. Při našem letošním zásahu jsme vyčistili okolí základny, hlavně prostředí za budovou, posekali a uklidili trávu.

Čtrnáct dnů uteklo jako voda a my jsme museli vše sbalit, uklidit, zahrabat latríny a vrátit se zpět k našim rodinám.

*Honza a Karel Ondřichovi,
TOM Otrokovice*

Ohlédnutí za 28.letním srazem

Chodov u Karlových Varů hostil ve dnech 17.–26. 7. 2009 přes 100 účastníků, tradičních zájemců o tuto formu vzájemného setkávání. Z těch, kteří se po deseti letech opět vrátili do Chodova, tvořily převahu moravské oddíly. Všechny mile překvapilo samotné město, zejména příjemné prostředí areálu Bílá voda s koupáním.

Štáb srazu, vedený Růženkou Štěpánkovou, připravil bohatý celodenní program, z kterého si oddíly dokázaly lehce vybrat podle svého zájmu. Nikdo si nenechal ujít Karlovy Vary, Mariánské Lázně ani Františkovy Lázně. Ale tento kraj není proslulý jen těmito světoznámými lázněmi, líbily se také výlety do malebného Lokte nad Ohří i Chebu.

Bernardův statek v Královském Poříčí se svou expozicí dřívějšího zemědělství byl zajímavý nejen pro nejmenší tomíky. Všichni projevíli zájem o návštěvu rašeliniště Soos a nedalekého Motýlího domu. Skutečné rarity.

Doprovodný program po návratu z tras tvořily sportovní i vědomostní soutěže, exkurze u místních hasičů.

Děkujeme za přípravu i hladký průběh srazu nejen Růži Štěpánkové, ale také jejím nejbližším členům štábu: Pepíkovi Hájkovi a tomíkům z oddílu Tuláci z Bukovan, Aleně Březinové a Petru Hofmanovi. Ke spokojenosti hodně přispělo i hezké počasí.

Směle můžeme přijmout nabídku pana starosty a navštívit opět Chodov v roce 2019.

*Libuše Valentová,
členka předsednictva Asociace TOM*

Hoši a dívky od Bobří řeky mozaika zážitků z letního puťáku

Má Lužnice, prokletá Lužnice! Nejsi nám souzena! Pár z nás vidělo seriál Proč bychom se netopili, ti šťastnější četli stejnojmennou kultovní vodáckou knížku Zdeňka Šmída a všichni dohromady jsme se těšili, jak se vydáme po stopách Křížáka, Kenyho nebo Sumce. Jenže člověk míní a vodácký Pánbůh Melounek zas mění. Ač jindy bývá Lužnice suchá tak, že se i za kánoí práší, letos tomu bylo jinak.

Dlouho jsem pročítal teletext, hltal vodočty na internetu, až nakonec týden před odjezdem padlo rozhodnutí. Na Lužnici zase nejedeme. Je tam povodeň. Rázem jsou z nás uprchlíci, kteří škemrají o azyl u některé z dalších řek. A tak se stalo, že jsme se jednoho červencového dne ocitli na břehu Foglarovy Bobří řeky, v kempu pod překrásnou peřejí Stvořidla. Klubko osudu nám začala rozplétat kalná Sázava.

Mnoho povyku pro nic

Už pár kilometrů míjíme na každém mostě či lávce upoutávku na nově vybudovaný vodácký kemp v Chabeřicích. Teplé sprchy, prima záchody, skvělé jídlo, pití a hora dalšího vybavení a služeb. Sice jsme chtěli spát ve Zručí, ale kemp je dávno zrušený, a protože podplouváme už asi patnáctou cedulí, informující, že Chabeřický mlýn je pouhých tří a půl kilometru daleko, je rozhodnuto. V duchu jsem už viděl megakemp jak na Vltavě. A pak prásk, srazil jsem se s realitou. U hotelu, který jistě navrhoval soudruh architekt, je malý nevzhledný plácek. Jediná sprcha se studenou vodou, jediný záchod pro celý kemp

a po straně hotelu okýnko, kde člověk marně čeká na obsluhu, natož potom na klobásu nebo kofolu. Nikoho asi nepřekvapí, že to okýnko se v devět večer zavře a nad táborem se rozhostí rozpačité večerní ticho.

Vylodění v Soběšíně

Jsou chvíle, které vám z paměti neuplavou. Tak třeba tahle. Plavu kalnou Sázavou, v jedné ruce držím pádlo, druhou natahuji pro odplovající hobok

a třetí rukou (aha, tu nemám) se snažím dostrkat potopenou sedmikánoí na břeh. Dívky křičící o pomoc a křečovitě svírající loďáky zmizely za zatáčkou, společnost mi dělají jen konzervy, které se čas od času kolem mě vynoří. A jsem si úplně jistý, že právě v této chvíli si nějaký vodák, někde docela jinde na řece, slastně povzdychl: „Jó, na vodě je pohoda.“

Kempař zahradníkem

Jezdím na vodu už spoustu let a málokterý kemp mě okouzлил tak jako tábořiště pod Sázavským klášterem.

Siluetu kláštera při západu slunce, vedle nás malebný rybníček s vodní květenou a kachničkami a hlavně členité okolí náramně vyplané očima zahradníka. V dálce krásně zpívá budoucí slovenská superstar a nad hlavou nám bůh Melounek rozsypal plný ranec hvězd. Oči se mhouří, ohýnek praská, nedaleký les ševelí a voní. Klášterní zvon odbíjí půlnoc. Ještě chvíli. Ještě neusínej. Kdo ví, v jakém kempu budeme spát zítra.

Údolí žlutých lodí

„Toronto, má osado s tvým krajem kouzelným, říčko moje Sázavo...“ zpívá jí Brontosauři a já si k tomu broukám, že konec dobrý, všechno dobré. Léto je opravdu létem a Sázava, ještě než zmizí ve Vltavě, je mladá, svěží a divoká. Na řeku přišla druhá míza. Romantické skály a sruby ve stráních jí fandí a sledují, jak si v peřejích rozsmarňtě pohrává se žlutými kanoemi z týnecké půjčovny. S každým dalším cvakancem nezkušené posádky se řeka rozpustila směje a s kameny v peřeji pobaveně švitoří. Zkušenejší vodáky plácá uznale do pádel a předvádí jim, jak může být na světě krásně. Jó, na vodě je pohoda. Kdo by tě tu neměl rád, má Sázavo?

Jirka Magasaník
3.VOM TOM, Ústí nad Labem

Každý vedoucí po letech vzpomíná na prožitě tábory a po letech se mu vybavují ti nejvýraznější táborníci. Většinou jsou to ti, kteří se nějakým počinem výrazně vryli do paměti vedoucích. Pro mě bude nezapomenutelnou vzpomínkou táborník, kterému jsme říkali Józka. Jeho dědeček nám na tábor vozil koňským spřežením táborový materiál a náš Józka si nás prostě vzal za své, takže po celou dobu, kdy jsme stavěli tábor, nás oblažoval svojí nezapomenutelnou přítomností a stále a stále něco vyprávěl. Vrcholem jeho působení pak bylo sdělení, že ovládá tanec Michaela Jacksona (moon walk), který ihned předvedl, čímž přerušil stavění tábora asi na deset minut. Moji roli ve své taneční show ještě vylepšil o to, že jsem mu musel pískat melodii z písně Thriller, na kterou svoji taneční variaci předváděl. Musím přiznat, že kopat latrínu, při tom každých deset minut pískat Michaela Jacksona a dívat se při tom na Józovy taneční kreace bude opravdu něco, na co si budu ještě dlouho vzpomínat.

Popisovat jednotlivě ostatní děti by bylo velice zdlouhavé a pro toho, kdo se osobně neúčastnil, asi nudné. Ale o jedné vlastnosti všech dětí se musím zmínit. Touto vlastností, která by asi nadchla každého táborového vedoucího, je nadšení místních dětí, se kterým se zúčastní každé hry. Jak motivovat děti zde skutečně není prvořadý problém, protože děti jdou do všech aktivit natěšené a zvědavé, co se bude zase dít. Klasická táborová hra Hututu se stalo doslova hitem a hrála se v každé volné chvíli. Zásadní rozdíl v pojetí přístupu místních dětí ke hře je jejich neuvěřitelná schopnost hrát si samostatně bez toho, aby jim dospělí museli

něco organizovat. V podstatě každou volnou chvíli byly na hřišti a hrály si (nejčastěji Hututu). Prostě nás nepotřebovaly. Občas se samozřejmě pohádaly u pravidel, ale ten, který měl v kolektivu hlavní slovo, si většinou zjednal pořádek a hrálo se dál.

Co si pamatuji, tak za tu dobu, co jezdim na tábory, jsme táborovou hru přerušili jen v ojedinělých případech. Většinou za to mohlo počasí nebo nemoc. Ale abychom přerušili táborovou hru kvůli tomu, že je neděle, a v neděli, to dá rozum, se přece chodí do kostela, to se mi ještě nikdy nestalo. Prostě v neděli jsme to zabalili a vyrazili do vesnice. Místní děti se běžely převléknout domů a my ostatní v táborových tričkách jsme šli přímo do kostela. Tam se nám naskytl pohled jak z filmu pro pamětníky. Před kostelem stála téměř celá vesnice. Místní ženy v sukních a s šátky na

hlavách, muži zase v nedělních šatech s důstojnými černými klobouky. Všichni se zdravili podáním ruky a nálada byla opravdu sváteční. Jenže i zdejší svět se musí porovnat s novinkami moderní doby. Zástup místních obyvatel se najednou rozestupuje, protože po silnici projíždí jakási žena sedící na moderní čtyřkolce (jeden Rumun si ve vesnici otevřel půjčovnu čtyřkolek). Když se na ni pozorně dívám, tak vidím, že i jí samotné je to trapné rušit tuhle sváteční atmosféru, ale silnice je jen jedna a půjčovně je prostě omezeno časem.

Budoucnost českých vesnic se v současné chvíli nejeví jako příliš růžová. Většina starších dětí nám říkala, že uvažují o odchodu do Čech. Téměř všichni Českou republiku navštívili, takže mají možnost srovnání toho, jak se žije u nás v Čechách a jak se žije jim v Rumunsku. Samozřejmě, že většinou vidí jen to pozitivní a lákavé, ale to už k tomu oslnění civilizačními vymoženostmi tak nějak patří.

Většina místních pochopila, že jako přílepkování k místnímu tvrdému životu lze využívat turistiku. Bylo by samozřejmě skvělé, kdyby se povedlo místním vysvětlit, že to, co české turisty přitahuje, je místní způsob života se vším, co k tomu patří, a ne vykachlíkovaná koupelna a splachovací záchod v perfektně zařízené ubytovně. Otázkou zůstává, jak místním vysvětlit pojem „agroturistika“. Podle mého úsudku je to právě úkol pro takové organizace, jako je naše asociace. Pomocí neformálního vzdělávání, kvalitně udělaných táborových her vysvětlit místním dětem všechna možná úskalí moderní doby, vysvětlit jim, jak se za několik let změní jejich vesnice a jak z tohoto boje nevýt jako poražený, oškubaný sedlák.

Zbyněk Báča,
TOM Máci, Turnov

Banát (2.běh)

Tábor, na kterém se mluvilo česky, rumunsky, srbsky a lakotsky

U Petra. Malebné údolí, na jehož úbočí ze skály vyvěrá průzračný potok plný raků a jiné zvěřiny. Na potoce stojí několik mlýnků, k nimž již po generace přijíždí místní lidé mlít obilí. Nedaleká vesnice Gernik, v níž v současné době žije okolo dvou set duší. Oblast českého Banátu, oblast na jihu Rumunska, kde se v předminulém století usadili a vesnice založili lidé, kteří přišli od nás, z české kotliny. Svou kulturu, tradice i jazyk si úzkostlivě střežili, a proto dodnes zní po několika vesnicích této oblasti český jazyk. V některých více, v některých méně. Kdybyste zamířili z Gerniku v polovině srpna směrem k Petrovi, mohli byste spatřit na louce u mlýnků dvanáct podsad, dvě týpi a jedno velké šapitó. Náš tábor.

Na tento tábor, pořádaný Asociací turistických oddílů mládeže a Ligou lesní moudrosti, jsem měla možnost se podívat už v loňském roce. Jako návštěva podílející se na programu indiánského dne. Po třech dnech strávených s místními dětmi jsem zatoužila vrátit se na tato místa, k těmto lidem, zpět. A to se podařilo. Na začátku srpna tohoto roku jsem k mlýnkům u Vodenic přijela spolu se svými přáteli, jako vedoucí 2. turnusu.

Převzali jsme pěkně zařízený tábor po prvním turnusu, což nám značně usnadnilo počátek tábora, a začali se těšit na děti. O skutečnosti, že zřejmě nepřijedou všechny, jsme již byli zpraveni, a tak jsme měli radost, že nakonec jich přijelo alespoň šestnáct. Děti ze Svaté Heleny, Gerniku, Eibenthalu, Moldavy Nuovy, dokonce i ze srbské vesnice Krušice.

Hned po příjezdu přivítal děti bankeč, šerif, bugatar (kuchař) a pět indiánů. Následující den jsme měli možnost vidět údolí z ptáčích perspektiv a projet se na traverzu díky Tetkovi a ostatním až z daleké Ostravy. Večer jsme se pak

všichni vydali za starým indiánským dědečkem, mluvícím lakotsky (jazyk indiánského kmene Lakotů, Siouxů), který nám mimo jiné prozradil místo, na kterém se ukrývá mapa. A tak začala

celotáborová hra a hon za zlatem. Mladí zlatokopové si také ušili woodcrafterské šerpy a začali pomalu, ale jistě plnit úkoly, za které získávali pocty – symboly orlích per. Dny pro nás byly občas příliš krátké, a tak se večerní píseň zpívala a děti se rozcházely do svých stanů vcelku pozdě. Následující rána, zatímco jsme se my, vedoucí, rozespale probouzeli, děti už venku živě povídaly. Vstávaly opravdu brzy.

Občas se na nás přišli podívat turisté, kteří procházeli kolem, jindy psi, kteří si oblíbili naší odpadovou jámu, Zavítali k nám čas od času krávy, koně a ovce, kteří se zde byli zvyklí pást a teď jen nevěřicně zírali na bílé stavby. Místní pasáček byl dokonce tak unesen z naší hry evoluce, že si musel děti, které běhaly po čtyřech a vydávaly zvířecí zvuky, vyfotit svým mobilem. Přicházeli i lidé z vesnice, kteří šli jakoby kolem.

Po dvou sněmech přibyla na šerpách orlí pera, byly uděleny tituly Hledač cesty, a dokonce dvakrát i vyšší titul, Poutník. Děti si vydělaly peníze, zakoupily území na potoce a začaly rýžovat zlato. To pak opět směnily za peníze. Na závěr jsme se vydali znovu na návštěvu za dědečkem. Byla noc, svítíl měsíc. Dědeček byl posmutnělý nad honbou za penězi, závisť, soutěživost a vyzval všechny, kteří jsou ochotni se svého bohatství vzdát, aby vstoupili do jeskyně a zanechali tam své dolary. Vstoupili všichni. Na památku si pak každý s sebou odnášel jedno ozdobené pero.

Co dodat? Když byla příprava tábora ještě v plenkách, obávali jsme se trochu, jestli se nám podaří najít lidi, kterým by se chtělo vyrazit pořádat tábor 1200 kilometrů od domova. Ale hledat jsme je nemuseli. Našli se sami. A stejně přirozeně a hladce, jako jsme se dali dohromady, probíhal i celý tábor v Rumunsku.

Díky, Filipe, Pavle, Láďo, Petro a Milane z kmene Osmaka Opo, Karolino z kmene Walden, Michale. Díky, Jozo z Gerniku. Díky, Emile, Dančo, Moniko, Ilonko a Esterko z Heleny. Díky, Gabo, Ovidio, Ionelo, Týnko a Josefínko z Eibenthalu. Díky, Stevo, Tomo a Katko z Krušice. Díky, Adino a Dášo z Moldavy. Díky za nezapomenutelných deset dní!

*Tereza Majerová,
vedoucí 2. turnusu*

Pán prstenů 2009

Jako každým rokem, tak i letos jsme se vydali na letní tábor. Letos byl na tábořišti kousek od Bouzova. Jelikož se přihlásilo málo našich, přibrali jsme děti z města. To, co v nás zpočátku vzbuzovalo obavy, se nakonec ukázalo jako dobré.

Pouť dětí začala první den večer, kdy se setkali v Roklince, kde byli seznámeni s průběhem jejich putování do Mordoru a kde jim byly rozdány pláště. Druhý den se rozdělili do jednotlivých společenstev a přiřadili si rasy, někdo byl tedy velice schopný hraničář, někdo byl výborným lukostřelcem elfem, někdo tvrdohlavým trpaslíkem a ostatní z družiny byli neméně důležitými hobyty. V Morii se mimo jiné úspěšně poprali s Nápisy krále Celebrona, v Lorienu se naučili hrát lesní golf. Samozřejmě jako na každém táboře je nějaká ta pauza, a tak se čtvrtý den své poutě vydali mimo svět fantazie do Javoříčských jeskyní. Hned po nich následovala menší bitva o hrádek a noční setkání se skřety.

Po tomto setkání se již museli připravit na bitvu v Helmově žlebu, kterou společenstva zvládla bravurně.

Pak nemilá cesta přes Mrtvé močály, kde absolvovali finskou stezku či přechod přes bažinu. Další den znamenal hon na králíka a následné vaření králíka (kuřete) na ohni.

U Oduly pak zhup do sítě, paprsky a hra Internet. Na Stezkách mrtvých si ověřili vzájemnou důvěru a absolvovali stezku odvahy. Po této zkoušce a obranně Osgiliathu následovala hlavní bitva celého tábora, a to bitva o Gondor, pro síly dobra dopadla skvěle. Pak už putovníci dorazili až k Domům uzdravování, a tak měli čas vyrobit si sádrové masky a odpoledne se vydali na Bouzov. Než jsme se vydali k Hoře osudu, bylo ovšem nutné se z bitvy zotavit. Cesta na ni však byla pro některá společenstva maximálně namáhavá, některá ji nezvládla. Přípravou na cestu na Horu bylo získávání bodů pro případné vykoupení se z úkolů. Ty plnili hobyti do té doby, dokud hraničáři, elfové a trpaslíci běháním odpoutávali pozornost od Sauronova oka. Po vypršení časového limitu se pak konečně vydali na cestu. První překážkou jim byl trpaslík, u kterého museli uhodnout určitý počet kamenů. Druhým v cestě jim stál elf, který jim dal také zapeklitý úkol, tentokrát silový. U hraničáře měli za úkol rozdělat oheň s určitým počtem sirek a uvařit vodu. To jedno společenstvo nezvládlo, a tak k hobitovi dorazila společenstva jen dvě. Hobit jim předložil květiny a listy stromů. Rozpoznat některé z nich byl pro další společenstvo problém, a tak k hoře došlo společenstvo jen jedno. Jeden šťastný, kterého si společenstvo zvolilo, pak vhodil prsten do Hory osudu a tím bylo zlo poraženo. Následovaly nemalé oslavy.

Celé ty dva týdny byly jak pro nás, tak pro jednotlivé členy společenstev namáhavé, ale stály za to. Zážitky pro ně budou nemalé a mezi některými se vytvořila pěkná kamarádství. Na konci přece jen všichni odjížděli s úsměvem na tváři. Dnes už víme, že někteří z táborových nováčků začali chodit i na naše schůzky.

*Andrea Podlešná – Smíšek,
TOM Maracaibo Třinec*

40. slovenské stretnutie TOM

První prázdninový týden patří výjezdu na Slovensko, přesněji výjezdu na sraz slovenských tomíků. Je to už taková tradice, že se o tom hrají scénky u táboráku. Letos to bylo do Sobotiště. Je to kousek od Uherského Hradiště, hned za hranicemi. Cestujeme krajinou, která nese otisk Velké Moravy. Kdo? TOM Stopaři z Ostravy-Poruby a TOM Nezmaři z Bílovice.

Milotice u Kyjova. Barokní zámek soutěžil se sluncem, kdo bude zářivější. Poslední majitelé měli ideu soběstačnosti – snažili se vystačit pouze s tím, co panství poskytl. Zámecká paní byla, řečeno dnešní terminologií, špičková manažerka.

Pecklu podobné vedro v Mikulčicích, horký vzduch se tetelí nad lužní nivou. Před více než tisícem let tu bylo pěkně živo. Jsou tu k vidění obrysy základů dvanácti kostelů. Místo má magické kouzlo, ale hrozivá jiskra blesku a inkoustová obloha nás vrací do reality přívalových bouří. Déšť přecháváme v multifunkční hale postavené nad základy jednoho z kostelů. Jsou tu taky odkryté hroby, makety kostelů, nalezené šperky ve vitrínách. Na velkém plátně je promítán 3D model zdejšího osídlení. Zajímavé je, že kosterní pozůstatky v hrobech všude kolem patří lidem, kteří měli výšku dnešní populace – 170 cm.

Pro nás všechny byla existence hradu Branč překvapením. Prý je tu od 13. století. Původně pohraniční pevnost, pak vězení. Ten den nás provázely letní bouřky. Déšť a blesky nás vyhnaly i z Kunovské přehrady, kam jsme zajeli spláchnout prach z cesty.

Vrch Bradlo se Štefánikovou mohylou se podobá novodobému poutnímu místu. Štefánikovo muzeum na evangelické faře ve vesnici Košáriska je zase milé a příjemné. Zasvěcený výklad paní průvodkyně zněl jako prosté vyprávění o milovaném předkovi. V muzeu byla

k vidění i maketa letadla, ve kterém Štefánik zahynul. Žádný dnešní adrenalinový nadšenec by do té změti drátů, prkýnek a plátne nevlazol.

Ruiny Čachtického hradu zpestřoval badatel Andrej Štiavnický. Vyprávěl o svém celoživotním bádání shrnutém do pěti velkých knih. Předmět bádání – Čachtická paní. Jakubiskovi nemoohl přijít na jméno. Prý jeho film úplně popřel seriózní historii.

Zámek Smolenice – původně středověký hrad, zmíněný roku 1256. Dnešní zámek je dílem romantické přestavby ukončené až po roce 1945. Zámek je obklopen přírodním parkem a dnes je využíván Slovenskou akademií věd. Jen ve vesnici kolem se zastavil čas, tak v 60. letech minulého století.

Na cestě domů ještě zastávka v Holíci. Stojí tu, pevnosti podobný, zámek. Prý letní sídlo Habsburků. Muselo být nádherné. Sama Marie Terezie tu pobývala 40krát. Její manžel sem jezdil každých čtrnáct dnů z Vídně na koni. Snad víc než století je ponecháno osudu. Hlodání zubu času dokončené vybydlením érou komunismu. Pomíjivost věcí v nejsyrovější podobě má své výhody. Můžeme si tu na všechno sáhnout, šlápnout kamkoli, kde nehrozí zřícení zdi. Hojnost čtyřlístků na hradební zdi hovoří o naději. Třeba bude mít zámek štěstí a podaří se získat peníze na záchranu.

O pár desítek kilometrů dál zažíváme sílu kontrastu. Buchlovice. Jejich elegance se hlásí už na parkovišti sympatickou fontánkou. Jásavé barvy náměstí, zámek v parku nebývalé krásy. Chladem dýchající sklepní vinotéka a vzácná vína. Každá láhev tu má svůj rodokmen. Buchlovice jsme viděli souhrou náhod. V duchu lidové moudrosti, že všechno zlé je pro něco dobré. Řidič musel udělat hodinovou přestávku. Nejlépe na Vele-

hradě, rozhodli jsme. Jenže. Byl právě svátek Cyrila a Metoděje a na Velehradě byla pouť. „Pro dopravu uzavřeno“ povídá hlídka u policejního zátarasu. 7 km vzdálené Buchlovice byly náhradním řešením.

Za námi je pět dnů poznávání kraje a poznávání historie. Jsou za námi nej-

různější ceremoniály, poctivě jsme plnili povinnosti české delegace. A před námi zase tábor ...

*Lída Nováčková,
TOM Stopaři Ostrava – Poruba*

Letní tábor Turistáku – tentokrát o povodni

Již počtvrté se o letních prázdninách konal tábor Turistáku – tomíků z Rosic u Brna. Více než půl roku příprav, předpověď letního počasí a nádherné tábořiště v údolí říčky Bystřice nedaleko Vírské přehrady předznamenávalo, že by se tábor mohl opět náramně vydařit. Příroda si však tentokrát s programem našeho tábora trochu nečekaně pohrála. Namísto vyprávění o obvyklých táborových zážitcích si tak můžete počíst o jednom nepříliš příjemném, ale s dobrým koncem.

Dlouho očekávaný letní tábor, na který jsme se všichni moc těšili, se rozběhl docela slibně. Cestování v čase nás hned na začátku zavedlo do pravěku. Už jsme se radovali, že jsme překonali všechny nástrahy doby kamenné, když to přišlo. Odpoledne ve středu 15. 7. 2009 se nad Vysočinou vytvořila mohutná bouřka, která zvedla hladinu říčky Bystřice během 45 minut o metr a půl. Všechny členy tábora jsme včas evakuovali na bezpečnou stranu říčky s únikovou cestou. O chvíli později však řeka strhla všechny tři můstky vedoucí ke stanům. Pak už jsme mohli jen přihlížet, jak stoupající řeka postupně zaplavuje celé údolí a bourá a odnáší stany na protější břeh. Takovou vodu ani nikdo z místních nepamatoval.

Na programu jsme měli ten večer připravenou stezku odvahy, takže vlastně všechno šlo podle plánu, když 26 dětí putovalo v bouřce a dešti lesem, skoro kilometr a půl do nejbližší vesnice. Bez světla a jen lehce oblečení, někteří jen v sandálech, chovali se všichni moc statečně. Ukápl jen několik slz na začátku, když bylo jasné, že s táborem je konec, ale pak už

všichni makali jako na drátku. Docela se v tu chvíli hodilo, že si podobné přesuny zažili členové našeho oddílu už při dřívějších táborových hrách. Většina z nich neznámou cestou lesem, v noci, bez světla a třeba i ve vodě nešla poprvé. Tentokrát to ale nebyla hra, a tak tuhle opravdovou zkoušku odvahy splnili všichni na jedničku.

Ve vsi je hasiči naložili do dvou aut a evakuovali do Bystřice nad Pernštejnem, kde si je ještě v noci všechny postupně vyzvedli rodiče.

Na tábořišti zůstalo jen několik vedoucích. Ve čtvrtek 16. 7. 2009 jsme za pomoci pionýrů, kterým patří tábořiště a brzy ráno přijeli, položili provizorní most a postupně sbalili všechny věci. Několik km po proudu jsme ještě

vylovili, co se dalo. Večer pak v Rosicích rodiče věci přebrali.

Protože jsme si však nechtěli nechat kazit tábor nějakými povětrnostními vlivy, sehnali jsme v rychlosti náhradní tábořiště. V pátek 17. 7. 2009 jsme všichni vyprali bláto, přeobjednali dopravu, narychlo upravili program a v sobotu odjeli pokračovat na nové tábořiště u Hranic na Moravě.

Na programu letošního tábora bylo cestování časem. Cestování v prostoru bylo tak trochu nad plán, ale nakonec to dobře dopadlo. Nebyť té jedné bouřky, patřilo by letošní počasí určitě k těm nejlepším v historii. A protože počasí rozhodně není to hlavní, na co by se mělo z tábora vzpomínat, jsme přesvědčení, že i z toho letošního tábora si děti odvezly spoustu hezkých vzpomínek. Tak zase za rok.

*S přáním více dní bez povodní.
Radek Drnovský*

P.S.: Děkujeme všem za podporu a pomoc, jmenovitě:

- pionýrům z 32. PTO Severka Brno za pomoc na místě
- Jarđovi z obce Dvořiřtře za odvoz věcí a pomoc s evakuací
- panu Urbanovskému za odvoz věcí do Rosic
- panu starostovi z Bystřice nad Pernštejnem za pomoc s evakuací
- hasičům, kteří pomáhali s evakuací nejen našeho tábora
- rodičům za podporu a všechny pozitivní reakce na vzniklou situaci
- všem ostatním, kteří nám jakkoliv pomohli situaci po povodni vyřešit

Další fotky na www.turistak.cz

Sraz Asociace TOM v Chodově

deseti dnů se střídaly hry, vědomostní soutěže, lahůdkou byla určitě návštěva u místních hasičů, koupání na Bílé vodě i ZOO v Chomutově. Někteří se také podívali do akvaparku ve Františkových lázních. Na závěrečné posezení mezi nás opět zavítal starosta města. Byl rád, že se účastníkům v Chodově líbilo.

Účastníci odjízděli domů trochu unaveni, ale spokojeni. Ještě poznamenám, že ti, co měli auta, toho patrně stihli vidět víc.

Na závěr chci poděkovat všem, kteří se podíleli na organizování srazu, zejména tomíkům z Bukovan.

*Růžena Štěpánková,
hlavní pořadatelka srazu*

Mlýn: generální rekonstrukce zahájena

Třicítka mladých tomíků z Kladna, Poděbrad, Brna, Roztok, České Lípy, Litoměřic a Prahy se sešla poslední srpnový týden na tradiční brigádě. Pracovali tentokrát v Opárně, při vyklízení mlýna před generální rekonstrukcí. Věru proměna oproti loňské a předloňské brigádě ve Sloupu! Místo pohodlné kuchyně sporák ve squatterské kuchyni, elektřina z agregátu pár hodin denně, místo přepychových koupelen polní sprcha hbitě zprovozněná kladenskými Roháči. A pak už jen navážení hlíny z lednice, prostoru někdejšího mlýnského kola, sekání zelené džungle lopuchů a kopřiv, bourání starých záchodů, snášení tašek ze střechy, práce, práce, práce...

O krky brigádníků pečovala Kačka Blandová z TOM S.T.A.N., podporována českolipskou Eliškou, kroky brigádníků směřovali Helenka Podroužková, Tomáš Novotný a Kamil Podroužek. Celou akci doprovázela dobrá nálada a vcelku solidní počasí, na jejím konci pak byl opravdu pořádný kus odvedené práce.

Na konec připomeňme, že oprava Opárenského mlýna je umožněna díky financování z Evropské unie, přímo z Programu na podporu přeshraniční spolupráce mezi Českou republikou a Svobodným státem Sasko – Cíl 3/Ziel 3.

Koncem září začala mlýn opravovat firma Hlaváček, vítěz tendru na generální opravu.

Tomáš Novotný

Dakotský tábor 2009

Letošní dakotský tábor se uskutečnil v Motýlím údolí nedaleko Kácova na Sázavě. Naše táborová hra se však odehrávala v americkém městečku Saint Oaks a nesla se v duchu britských gentlemanů, kde páni nosili cvikry, vestičky, fajfky, lupy a dámy rukavičky a kloboučky. Pravidelně jsme se scházeli na čaji o páté, pánové se chovali opravdu jako gentlemani a dámy byly stydlivé a milé. Cílem táborové hry bylo získat kompletní sbírku 13 vzácných lovem nepoškozených motýlů, kteří uletěli z rozbitého skleníku v muzeu. O tento nelehký úkol se snažily jednotlivé týmy – Žlutkové, McDonaldi a Blue Eyes. Život našim Angličanům usnadňovaly, ale i ztěžovaly libry, které získávali i ztráceli. Během lovu nás přepadli i indiáni a také jsme podepsali kontrakt na stavbu železnice, která procházela naším územím.

Na lovce motýlů dohlížel lord Castlepool s manželkou Erin, vdova Swanová, pan Ritch, pan Watson a šerif O'Mara. Tábor byl opravdu moc pěkný a i sbírku vzácných exemplářů jsme dokázali pochyťat.

*Terka Duvnjaková,
TOM Dakota,
Česká Lípa*

Křest oddílové vlajky

Křest oddílové vlajky, velká, slavná událost v dějinách oddílu. Co se ale dělo před tím?

Jednoho krásného dne jsem se zavřel v klubovně, na stůl jsem rozložil velký formát papíru a dal se do práce. Vlajku jsem načrtl v její životní velikosti, barevně vyšrafoval, poté vyfotil a odvezl tetince, zda ji dokáže ručně vyšít. Následoval nákup látky, potřebných bavlnek a pak už jen tvrdá několikaměsíční práce.

Když se blížil cíl tetiny práce, byl tu další úkol – vyrobit žerď. Je velmi jednoduché připíchnout vlajku na nějaký klacek, ale to se mi zrovna nechtělo. A tak tatka dostal za úkol potáhnout vlajkovou žerď látkou, na které bude z chemlonu vyrobena trikolóra.

Vlajka byla hotová. Nádhera. Poprvé byla představena jen pár dní po jejím úspěšném dokončení na Bambiriádě v Chomutově u našeho stánku.

Den „D“ nadešel na letním táboře v Horní Lhotě u Jindřichova Hradce. Vykopat drn, vyrobit ohniště, lavičky, nanosit a nařezat dřevo, postavit pagodu, zakrýt před deštěm a počkat na večer.

Vše je připraveno, už jen vysvětlit scénář slavnostního pověšení vlajky na žerď a hurá oblékat a jdeme na tu slávu.

Na novou žerď se pověsila stávající vlajka oddílu a tu jsme důstojně odnesli k připravenému slavnostnímu ohni. Po zapálení ohně chvíle ticha, oheň začíná postupovat smrkovými větvičkami a už krásně praská. Následuje slavnostní proslov, při kterém se z žerdi odřezává stará vlajka a při jejím skládání se slavnostně vyvěšuje vlajka nová.

„Tímto ohněm křtím novou oddílovou vlajku“, s těmito slovy vlajka zavlála nad ohněm.

V tomto vlání vlajky je velké poděkování všem, co se na jejím zrodu podíleli a její výrobou strávili mnoho času.

Vlajka byla pokřtěna 5. srpna 2009.

*Jiří Černer,
TOM Stopaři, Jirkov*

Robinsonem mezi soby

My, tomíci z Poděbrad, Odřepes, Ratenic a Městce Králové, jsme opět podlehlí volání divočiny. Tentokrát jsme vyrazili na sever až za polární kruh. Naším cílem byly švédské národní parky Padjelanta a Sarek – odlehlá místa, kde člověka potkáte málokdy a kde sobi dávají dobrou noc.

Vzdálenost bezmála tři tisíc kilometrů jsme zdolali za dva dny na palubě žlutého autobusu (pravidelná linka Praha - Oslo) a v pohodlných sedačkách norských vlaků. Z norského městečka Fauske to pak do Švédska bylo co by kamenem dohodil, takže jsme se do hor dostali po vlastní ose.

Národní parky Padjelanta a Sarek tvoří náhorní plošina plná jezer a ledovců. S rozlohou téměř 2000 km² je Padjelanta největším parkem Švédska. Starší pán s paní, správci první turistické chaty, konstatovali, že právě sice hodně

fouká, ale ujistili nás, že máme štěstí, protože jindy tu počasí bývá mnohem horší. O trochu později skutečně začal i hustý déšť a my si konečně začali užívat Skandinávie plnými doušky.

Počáteční nadšení ze setkání se sobem v průběhu dvou týdnů přešlo ve všední poznámku „Zase další sob“. Kromě těchto sudokopytníků byla ledovcem utvářená krajina plná vskutku přítulných komárů. V porostu zakrslé břízy a vrby jsme nacházeli těž všelijaké bobule, a dokonce i nadměrně vypasené křemenáče. Ve Skandinávii je dovoleno tyto komodity pro vlastní potřebu sbírat i v národních parcích, a tak se staly vítanou změnou našich jídelníčků. Kromě volného sběru lze podle zvykového práva i volně stanovat, dokonce i na soukromém pozemku, minimálně ale ve vzdálenosti 150 m od obydlí a bez souhlasu majitele maximálně dvě noci na jednom místě.

Když jsme se po dvou týdnech v horách dostali zpátky do civilizace,

znatelně jsme na vlastní peněženky pocítili, že se nacházíme v nejdražší zemi Evropy. Z norského přístavu Bodø jsme pak trajektem pokračovali na souostroví Lofoten. Z tamních vesnic a přístavů, lemovaných sušáků na tresky, byla cítit rybářská idyla. Domky se červenaly tresčí krví a žlutily se tresčími játry, do toho křičeli racci. Celé souostroví tvoří vlastně jen hory vystupující z moře. Neodolali jsme a vyšplhali se rozhlédnout na Hermansdalstinden (1029 m), nejvyšší horu široko daleko. Potom jsme spali na pláži mezi naplavenými velrybími kostmi, ale půlnoční slunce nebylo kvůli mrakům vidět. Tma se stejně jako předchozí dva týdny neukázala a ve stanu si šlo bez problému číst i o půlnoci.

Při cestě zpátky domů jsme udělali ještě zastávku v Oslu, kde bylo možno obdivovat Fram – loď Fridtjofa Nanse- na, která byla ze všech plavidel nejbližší oběma pólům. Navštívili jsme i jiná slavná muzea a pluli hromadnou dopravou mezi ostrovy v zálivu. Poslední den večer nastala v Oslu konečně nefalšovaná tma.

*Tadeáš Klaban,
TOM Robinsoni Poděbrady*

Brigáda v opárenském mlýně

Na hulváta! To není bojový pokřik značící útok na nějakého nevychovance, jak by se možná mohlo zdát, ale jakési motto srpnové brigády v opárenském mlýně. Squatu, dalo by se říct – tak totiž naše provizorní hospodářství mezi mlýnskými ruinami opravdkami působilo. A právě s drsnými podmínkami souvisí ten hulvát – totiž vše, spánkem počínaje, přes posezení, hygienu až po samotnou metodiku práce, se dělalo zásadně „na hulváta“ (rozumějme hulvátským způsobem).

Třicátka tomíků a jedna skautka z Brna, České Lípy, Kladna, Liberce, Litoměřic, Poděbrad, Prahy, Roztok a Valmezu v drsných podmínkách (pravda, mocně kultivovaných polní sprchou, mycími korýtky, obřím šapitó, luxusní kadibudkou s nádherným rytmem a hlavně skvělou kuchyní) vykonala opravdu hodně práce.

Náletová zeleň, která v uplynulých letech nalétala do mlýna a jeho okolí, je pryč. Tak i rozsáhlý kopřivový lán – pravda, ten jen dočasně. Byly vykopány kořeny zvicí sloních lebek,

anihlováno rumiště na nádvoří, vyklizena mlýnice, vytruhány nádherné stoly a lavice, demontována střecha jednoho z domů, obrovské množství krytinových tašek přeneseno z místa A na místo B, z místa C na místo D a z několika dalších míst na několik jiných míst.

Každá brigáda má svou specialitu – ve Sloupu to postupně bylo vytrhání osikového háje, kopání základů hřiště (k jehož zbudování následně nedošlo a desítky člověkohodin tvrdé práce byly zhanobeny bující vegetací) či vyndávání hřebíků ze dřeva (které bylo následně spáleno táborákem); ve Mlýně se kopala lednice. Tedy nikoli podzemní úložiště potravin, nýbrž čtyřmetrova jáma, v níž rotuje mlýnské kolo (a z nějakého divného důvodu se jí říká lednice).

Při výkopových pracích byla kromě množství artefaktů a vepřových čelistí odhalena vodní jeskyně, která bude příjemným rozšířením plánované „Retenční nádrže a mlýnských lázní hasičky Růžičkové“. Za až nepříjemně horkého počasí, stálého oparu (pro Oparno tak typického), přátelské atmosféry, náčelníková ideového a Bocmanova odborného vedení, volání „Jemen! (Yeah man!)“ a „Omán (Oh man!)“, hulvátských mra-vů a hlavně poctivého pracování nám uplynul tuze příjemný týden, který je rozhodně na opárenském mlýně znát. Yemen!

Tomáš Tradá Rada (hulvát)

...A CESTA VEDE DÁL...

Víkend věnovaný 10. výročí našeho oddílu TOM Medvědí stopa Holešov je za námi. Otevřeli jsme klubovnu s nainstalovanou výstavou pro veřejnost a přes 200 lidí ji přišlo skutečně shlédnout, poděkovali jsme některým pro oddíl důležitým lidem a institucím, bez nichž by naše desetileté bytí bylo mnohem složitější, zahráli jsme několik her venkovních a několik deskových, u táboráku opekli buřty a zpívali dlouho do noci. Prání do dalších dní jsme ve vážnosti noci poslali ohnivými balóny rovnou ke hvězdám. K tomu všemu malý raut, horu perníčků, desetakilový dort zdobený deseti medvědími stopami a deseti svíčkami a krásné počasí. To vše v kruhu dlouholetých přátel a hostů...

Velmi si ceníme všech, kteří si našli chvíli a přišli se za námi podívat, ať už to byl holešovský pan starosta Zdeněk Janalík, místostarosta pan Rudolf Seifert, spousta našich přátel, rodičů

oddílových dětí nebo řada současných i bývalých oddílových členů. Děkujeme

Nezbývá, než si přát, aby se nám i nadále dařilo držet silný oddíl, plný energie a dobrých lidí, což je podstatné pro naplnění našeho hlavního cíle... smysluplné využití volného času dětí a mládeže.

Jakub Šnejdr

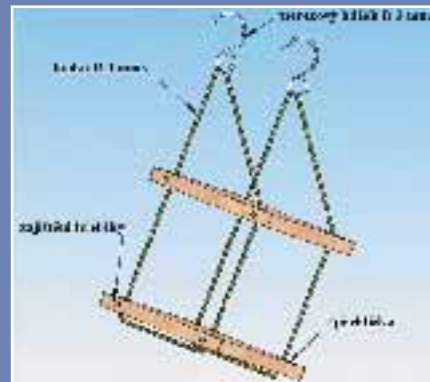
Výroba poličky do stanu

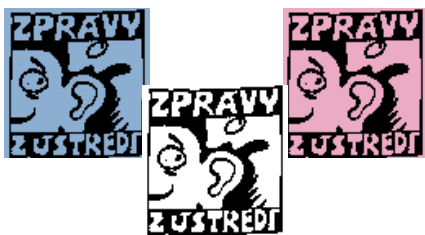
V předloňském roce jsme vás stručně seznámili se stavbou stanových podsad a táborových kamen, tak jak to děláme v našem oddíle TOM VATRA.

V každém stanu potřebují oba táborníci nějaký úložný prostor pro svoje osobní věci tak, aby byly rychle po ruce. K tomu se nejlépe hodí polička. Její velikost si jistě každý stanoví sám. My ji máme tak dlouhou, aby pasovala mezi svlaky zadní stěny podsady. Šířku jsme zvolili tak, aby na ni mohl pohodlně stát složený ešus, baterka, knížka a spousta jiným „vedlejších drobností“ táborníka. Její výhodou je snadná výroba, materiálová nenáročnost a skladnost při bourání tábora.

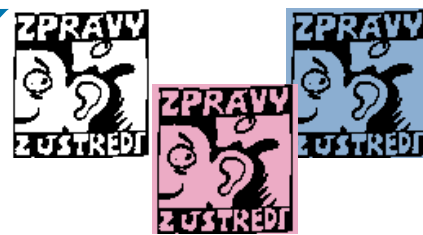
Tvoří ji dvě stejné a společně vrtné desky. Ty mohou být samozřejmě libovolně povrchově upraveny. K vrtní je nejlépe použít šablonu. Otvory je provlečeno tenké, 4mm lanko, jehož poloha v poličce, a tedy i její výsledná velikost je zajištěno z boku vbitými hřebíky. Nestejně dlouhé konce pak zajistí vodorovnost poliček. Vše se připravuje v šabloně, která imituje podsadu, ve které bude viset. Konce jsou ukončeny malými oky za pomoci stahovacích plastových pásků. Těmi jsou provlečeny nerezové háčky, jejichž velikost zajišťuje snadné zavěšení za horní okraj podsady. Předpokládáme, že obrázek je dostatečně ilustrativní.

*TOM VATRA,
Podrobnosti najdete na našich
stránkách www.vatra.wz.cz*

Co bylo v červenci, srpnu, září a kousku října 2009

■ Víc než dvě stovky turistických oddílů mládeže se rozjely na letní tábory, kde na ně čekaly hry, táborové radovánky, houby, někde ale také déšť a zdivočelá říčky, které některé táborníky vyhnaly ze stanů.

■ Ministryně školství Miroslava Kopicová slíbila při audienci náčelníkům spolků, že prostředky určené na děti a mládež (necelé dvě stovky milionů včetně investic) nebudou pro rok 2010 kráceny. Slíbila také, že přehodnotí okruh příjemců evropských prostředků, na které má ministerstvo školství vliv a které byly pro spolky dosud velmi obtížně dosažitelné.

■ Česká rada dětí a mládeže spolu s tomíky organizovala pomoc pro zaplavené spoluobčany a šéf tomíků nabízel v Radiožurnálu bezplatné pobyty pro děti vyplavených. Nabídku využila například Zdenka Surovíková z Bělčína, která posléze poslala své děti a děti některých svých kamarádů na tábor.

■ Zdeněk Šmída se proletěl nad herberkem ve Sloupu a vyfotil ho, to vše díky svým žákům, kteří svému učiteli vyhlídkový let koupili. Otázkou zůstává, co tím potutelní teenageri sledovali, nicméně Zdeněk se živ a zdravý vrátil, navíc s nezvratným důkazem, že tomíci vlastní vpravdě buržoasní vilu, viděno z výšky.

■ Zlaté Šípy se rozhodly, že v neblahé ekonomické situaci naší vlasti vyrazí ze Slovenska na český Žebrák. Po zvážení toho, jak by mohl výlet zapůsobit na rozehvělé duše dětí a mladých lidí, zvolili našťásti raději blízký Točnick.

■ U úštěckých Bobrů hrál na táboře divadlo někdejší moderátor 10. výročí našeho spolku Jan Judo Hrubec a měl velký úspěch.

■ Brněnští Delfíni Pavla Pakosty se ocitli v Dobrém ránu, vysílání České televize, kde se podle očitých svědků i toho, co je nahráno a zachyceno, cítili jako ryba ve vodě.

■ V Roztokách se po několikaleté pauze v turistické činnosti probudil k životu oddíl tomíků Kulíšků – předškoláků.

■ Mladý vedoucí Jan K. z oddílu Zlaté Šípy zavolal jednoho dne v noci náčelníkovi spolku s dotazem, proč vydal dekret zakazující všem táborníkům nad třicet let chodit na ranní rozcvičky. Kdo zná Jana K. a ví, kolik je mu let, pochopí...

■ Poděbradští Robinsoni, pořadatelé nadcházejícího sněmu v lednu 2010, se v Norsku seznamovali se soby a pozůstatky velryb, ostravští Čmoudíci se družili tradičně s německými přáteli z Deutsche Wanderjugend, Ondřej Šejtka, náš zástupce v ČRDM, s jižními i severními Korejci, náčelník se sestřičkami na motolském infekčním oddělení, otrokovičtí tomíci s mladými Nizozemci a Zbyněk Báča se chystal na vpravdě obří tábory českých a polských dětí.

■ Vyšlo najevo, že populární kapela Matěje Choura má nejen manažerku, ale hned celý management. Ostatně, poznáme ji (kapelu) na sněmu.

■ Kamenka, nejnavštěvovanější základna tomíků v Česku, dostala nový kabát a také nové požární schodiště, to vše za devět stovek tisíc dobré české měny pocházející ze státních prostředků mateřského ministerstva školství.

■ Chalupa v Mezholezích, kam ústředí objednalo u příslušných značkařů v zimě loňského roku nové směrovky turistických cest, se jich ani po pěti urgencích a nekonečném množství dotazů nedočkala. Při dotazování se zjistilo, že pouť takové jednoduché turistické směrovky připomíná spíše pohádku o slepičce, která se snaží pomoci kohoutkovi se zapadlým jazykem, nebo co to vlastně drůbež v krku má. Nabízí se též Becketův Godot, ale toho zase ne každý zná. Každopádně – výsledek je stejný, totiž nic, prázdnost, houby, prd.

■ Proběhly dva turnusy benátského táboření v Gerníku, oba úspěšně. První vedli tomíci Ondra Šejtka a Tomek Hurt, druhý pak mladí woodcrafteri Filip Chmel a Tereza Majerová.

■ Tomíci z celé republiky pracovali na Opárenském mlýně, který krátce poté začala opravovat za evropské peníze litoměřická firma Hlaváček, vítěz letního tendru.

■ Viktor Hájek z ústředí v srpnu nepřestajně chřestil Klíči pro život, programem Institutu dětí a mládeže a ČRDM, na jehož konci by snad mohl být balík peněz užitečně dělený spolkům a určený majoritně na výchovu.

■ Místopředsdkyně Senátu Alena Gajdušková pomáhala spolkovým vůdčům přesvědčit úředníky ministerstva vnitra a Úřadu vlády o tom, že když skaut pracuje pro své hnutí a tomík či

pionýr jakbysmet, jsou stejně užitečními dobrovolníky, jako ti, kdo ve svém volnu pracují bezplatně se seniory nebo s postiženými dětmi.

■ Na ústředí zcela uschla hruška a ve Sloupu přibyl nový krb v klubovně v patře.

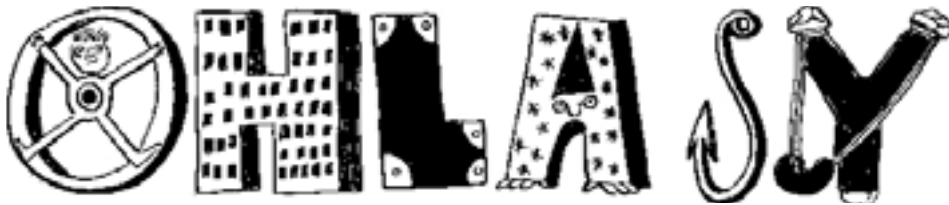
■ Skončily obě letní táborové školy, konané ve Sloupu a na Polaně, skončily prázdniny, babí léto však bylo krásné. Minorita vlaštovek začala vyklízet Českou republiku a na ústředí se naopak po táborech českých, rumunských a polských vrátil strůjce opárenského zázraku potápěč Tomek Hurt, který z lásky k práci v Roztokách neváhá nejméně 4krát týdně dojíždět z Ústí nad Labem.

■ Ve Slavonicích se sešlo spolkové vedení, které jednalo o nadcházejícím sněmu, vyslalo delegaci na slovensko-českou říjnovou olympiádu, požádalo Mojмира Nováčka, aby zjistil, kterou organizační směrnicí a kdy přesně tomíci na sklonku vlády Antonína Novotného vznikli, a debatovalo o tom, zda je možné na spolkových chalupách detailně třídít odpad.

■ Šéfredizorka Ilona Jaglová oznámila, na koho dopadne v roce 2010 tvrdá pěst revizorů (bude to výběr oddílů, nových a těch, které měly při uplynulých kontrolách cokoliv v nepořádku) a velmi chválila Alici Pařízkovou a Zdenku Náhlovskou, k čemuž se redakce ráda přidává.

■ Klub českých turistů zavětral směrem k vile Milada, nedávno ještě hnízdu squaterů, nyní majetku ministerstva školství. Klub, který od revoluce sídlí v pronajatých provizoriích, by si důstojné sídlo zasloužil, dodejme pro pořádek.

■ Vůdce České rady dětí a mládeže Aleš Sedláček rozeslal po spolicích náročné dotazníky, které někteří tomíci vyplnili rychle, jiní pomaleji, téměř všichni však s jistým, lidsky pochopitelným remcáním. Na konci výzkumu však bude materiál, který černé na bílém naší politické elitě řekne, jak moc jsou naše spolky potřebné a že jim má dávat i dál nějaké peníze, pokud nějaké v naší rozkrádané zemi ještě zbývají. Co s materiálem politická elita udělá a kde ho použije, to je ovšem věc úplně jiná a není zcela bezpečné to psát do Tomíka natvrdo.

Poděbradský sněm na dohled

Ostravský sněm je daleko, o svitavském nemluvě, vzpomínkou je už skoro dva roky i ten poslední, staňkovský. A před námi – Poděbrady!

Sněm proběhne v režii tamního oddílu Robinsoni. 15. až 17. ledna 2010 se v malebném středočeském městečku uskuteční další vrcholné setkání vedoucích našich oddílů. Vše potřebné ke sněmu zveřejníme na webu, samosebou, že přijdou (zřejmě v listopadu) i podrobné informace písemné, možná vyjde speciální sněmovní Kra.

Už nyní ale víme, že stejně jako na sněmech předchozích bude jeden oddíl zastoupen dvěma vedoucími, nichž jeden musí být star nejvýše třicet let. Do Poděbrad se sjedeme už v pátek, hlavním sněmovním dnem bude sobota. Podrobný program ke sněmování zveřejníme během podzimu, i témata, kterých se chceme v Poděbradech dotknouti. Na neděli Robinsoni chystají procházku svým městem a jeho okolím, tuším, že se blíže budeme seznamovat s nedalekým slavníkovským sídlem v Libici.

Novinkou je letos spaní. Poprvé po letech zřejmě nebude spát nikdo na karimatce v tělocvičně. Důvod je prostý – není takových škol a sokoloven, kde by nás za hubičku byli ochotni nechat spát na zemi. Střední Čechy pod požehnanou vládou hejtmanů Bendla

a Ratha zbohatly natolik, že jejich školy jsou dobře vybaveny a nerady své třídy půjčují... Odrazí se to i na sněmovním poplatku. Dřív, než ale začnete ústředí a pořadatelům klnout, uvědomte si, prosím, že takové vydání jednou za dva roky vaše kapsa (váš oddíl) jistě unese a že zážitky, které si ze sněmu přivezete, jsou za všechny peníze. Zvažte prosím i to, že ústředí nemůže hradit veškeré náklady sněmu – už takhle to není zcela levná záležitost, jakkoliv se poděbradští pořadatelé snaží a ledascos usmlouvají. Nuže, pod čtyři stovky dobrých českých peněz nepůjde poplatek pro toho, kdo se zdrží den a noc. Ti, kdo se zdrží o den víc, si ještě drobet připlatí. Poplatek bude povinný pro všechny, výjimkou jsou pořadatelé a děti do 5 let. Nestoří nad 70 roků, jejichž účasti si velmi vážíme, budou mít poplatek letos poloviční.

Poplatek za vás může uhradit oddílová kasa, avšak z jiných, než z dotačních zdrojů poskytovaných ústředím.

To, zda ústředí proplatí polovinu jízdného, jako v minulých letech, bude záležet na stavu spolkové kasy a výši státní dotace pro rok 2010. Je to však poměrně pravděpodobná možnost.

Vážení kolegové, už nyní se těším na shledání v lednu 2010.

Tomáš Novotný

Ministerský předseda Jan Fischer přijal Aleše Sedláčka, Petra Haladu, Tomáše Novotného a Josefa Výprachtického a za přítomnosti svých poradců Vladimíra Mlynáře a Jany Vohralíkové přislíbil, že se pokusí zmírnit nesmyslné podmínky, kterými jedna z minulých vlád sešněrovala nakládání s majetkem po bývalém SSM.

Rád všem sděluji nádhernou zprávu, že se nám 31. 8. 2009 narodil syn Vít Zbořil.

3500 g, 50 cm

Kdo budete mít cestu kolem, můžete nás navštívit v našem novém domečku v Šenově.

*Za celou rodinu
Kamil Zbořil*

**Tomík č. 70,
ŘÍJEN 2009**

Časopis turistických oddílů mládeže.
Vydává Asociace TOM ČR
ve spolupráci s Klubem českých turistů,
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR
a s podporou
Ministerstva pro místní rozvoj ČR.

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.
Tel., fax: 220 910 460, 220 910 314
mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@tom.cz,
www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili:
Jiří Chour, Tomáš Novotný,
Petr Balcer, Tomek Hurt

Grafika: Jiří Chour
Foto obálka: Barbora Kolářová
Ostatní fotografie: oddíloví vedoucí

Příspěvky a fotografie vedoucích jsou zveřejňovány bez nároku na honorář a vracejí se jen na vyžádání.

**Příspěvky z výprav se
snažte poslat co nejdříve!
Uzávěrka příštího čísla
je 15. 12. 2009**

Pozvánka na sněm

Vážení kolegové,
zdravím vás z lázeňského města Poděbrady, kde se ve dnech 15.–17. ledna 2010 uskuteční již 11. sněm Asociace TOM. Vynasnažíme se pro vás uspořádat sněm důstojný rodiště českého krále Jiřího z Poděbrad. Akce bude probíhat v historických prostorech poděbradského zámku. Věříme, že se máte na co těšit.

Na shledanou v Poděbradech!

*Tadeáš Klaban,
TOM Robinsoni Poděbrady*

Všechno se událo jednoho srpnového týdne na beskydské Polaně, nedaleko Velkých Karlovic. Tento kout světa přilákal na dvacet tomických mladíků a mladíc, kteří se chtěli i přes letní čas něčemu naučit. A to ne věci ledajaké, běžně ve školách vyučované, nýbrž naopak předměty nezvyklé. Vzdělávání si pak zpěstrovali hrami a jinými zábavami, které pro ně připravovala tomická staršina.

Týden se tedy plynule nesl ve střídání aktivit zaměstnávajících spíše mozek, jako přednášky o topografii, teorii her, tomické administrativě či první pomoci, s činnostmi s nutností více zapojit fyzickou. To byly třeba Kostkohry, které prověřily rychlost, rovnováhu, pružnost a k životu neodmyslitelný prvek – náhodu. Hravé bylo i televizními soutěžemi inspirované Prase v žitě nebo Rogaining, závod dvojic v orientaci v terénu. Až na okraj svých možností mnozí dohlédli při celodenním padesátikilometrovém „výletě“ z Polany přes Malý Javorník, Papajské sedlo, Pulčiny až na Lačnovské skály. Ukázalo se, že ujít v kuse 50 km v lidských silách je. Úplně jiný druh sil bylo třeba zapojit při výrobě grotesek à la 30. léta. Na psaní scénářů, natáčení, hraní, režírování a následné střihání se jich vyčerpalo dost. Ale stálo to za to a večerní promítání s dobovou slavností plnou jídla, pití, charlestonu a kankánu si všichni užili.

Letošní letní táborová škola na Polaně byla prostě jedinečná a každý účastník si odtud určitě odnesl něco pro sebe i pro svoji oddílovou činnost.

*Jitka Skočková,
TOM Zlaté Šípy,
Valašské Meziříčí*

